

εκδίκηση

εκδίκηση, η, ουσ. [<μτγν. εκδίκησις], η εκδίκηση· η ανταπόδοση κακού ή κακής πράξης: «η εκδίκηση ήταν φυσικό επακόλουθο, γιατί το κακό που έκαναν στην οικογένειά του ήταν πολύ μεγάλο»·

- η εκδίκηση είναι ένα πιάτο που τρώγεται κρύο, θεωρία πως, όσο πιο αργά εκδικηθούμε κάποιον που μας έκανε κάποιο κακό, τόσο η εκδίκησή μας θα είναι πιο δραστική, είτε γιατί θα έχει οργανωθεί πιο αποτελεσματικά είτε γιατί, καθώς θα έχει περάσει ο καιρός, ο ένοχος θα έχει ξεθαρρέψει, οπότε το πλήγμα θα είναι πιο καίριο και πιο οδυνηρό·

- ορκίζομαι εκδίκηση, ορκίζομαι να εκδικηθώ: «ορκίστηκε εκδίκηση για το κακό που του έκαναν»·

- παίρνω εκδίκηση, εκδικούμαι: «με την πρώτη ευκαιρία, πήρε εκδίκηση για τη δολοφονία του αδερφού του»·

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας